

RICK RIORDAN

BOHOVIA
OLYMPU
PROROCTVO

FRAGMENT

VOĽNÉ POKRÁČOVANIE
ÚSPEŠNEJ SÉRIE

PERCY
JACKSON

Bohovia Olympu

Proroctvo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Bohovia Olympu – Proroctvo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

BOHOVIA
OLYMPU
PROROCTVO

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *The Heroes of Olympus – The Lost Hero*

Copyright © Rick Riordan, 2010

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Translation © Zora Sadloňová, 2013

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3051-8

ISBN e-knihy 978-80-566-3074-7 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3075-4 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3073-0 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Haleymu a Patrickovi,
ktorí sú vždy prvými poslucháčmi mojich príbehov.
Bez nich by Tábor polokrvných
neexistoval.*

JASON

Jason mal mizerný deň už predtým, ako ho zasiahol blesk.

Zobudil sa na zadnom sedadle školského autobusu, netušil, kde je, a držal sa za ruku s dievčaťom, ktoré nepoznal. To by ešte nebolo také zlé. To dievča bolo pekné, ale nevedel, kto to je, a už vôbec netušil, čo vedľa neho robí. Vystrel sa, pretrel si oči a pokúšal sa premýšľať.

Na sedadlách pred ním sa rozvaľovali chalani a baby, počúvali svoje iPody, rozprávali sa alebo driemali. Všetci vyzerali asi ako on... na pätnásť? Šestnásť? Tak toto ho už fakt vydesilo. Ved' ani nevedel, koľko má rokov.

Autobus sa trmácal po hrboľatej ceste. Za oknami sa pod jasnou belasou oblohou ťahala púšť. Usiloval sa spomenúť si... Posledné, čo si pamätá...

Tá dievčina mu stisla ruku. „Jason, si v poriadku?“

Mala na sebe obnosené rifle, turistické topánky a športovú flaušovú bundu. Čokoládovohnedé vlasy mala krivo zastrihnuté a rozstrapatené, s tenkými vrkôčikmi na bokoch. Nebola

namalovaná, akoby na seba nechcela upozorňovať, ale nefungovalo to. Bola priveľmi pekná. Oči sa jej menili ako kaleidoskop – chvíľku sa sfarbovali dohneda, potom domodra a hneď zase dozelená.

Jason jej pustil ruku. „No, ja ne...“

Vpredu v autobuse zahučal nejaký učiteľ: „Tak pozor, holúbkovia moji, teraz ma počúvajte!“ Ten chlap bol zrejme telocvikár. Šiltovka mu na hlave sedela tak, že mu spod nej vykúkali iba sliedivé oči. Mal rozježenú koziu briadku a tváril sa namrzene, akoby práve zahryzol do splsnivenej desiaty. Pod krikľavo oranžovým tričkom s golierikom sa mu rysovali vypracované ruky a hrud'. Nylonové tepláky a tenisky mal biele ako sneh. Okolo krku mu visela píšťalka a za opaskom mal megafón. Možno by aj naháňal strach, keby nemeral meter päťdesiat. Keď sa postavil do uličky medzi sedadlami, niekto vykrikol:

„Vstaňte, tréner Hedge!“

„Počul som to!“ Tréner pátral pohľadom po autobuse, kto to povedal. Zastavil sa na Jasonovi a ešte viac sa zamračil.

Jasonovi prešiel po chrbte mráz. Ten tréner určite vie, že sem nepatrí. Predvolá si ho a spýta sa, čo robí v autobuse – a Jason netušil, čo mu odpovie.

Tréner Hedge však uhol pohľadom a odkašlal si. „O päť minút sme na mieste! Zostaňte vo dvojiciach. Nestraťte pracovné listy. A kto z vás, holúbkovia moji, vyrobí nejaký trapas, tak toho osobne vyprevadím späť do školy a nadšený veru nebude.“

Vzal bejzbalovú palicu a naznačil odpálenie.

Jason pozrel na dievča vedľa seba: „To sa môže s nami takto rozprávať?“

Pokrčila plecami. „Vždy tak rozpráva. Toto je škola Wilderness. Vaše deti tu vychovávame ako zvieratá.“

Povedala to ako nejaký starý vtip, ktorý všetci poznajú.

„Toto bude asi omyl,“ pokrútil hlavou Jason. „Ja sem nepatrím.“

Chalan pred ním sa otočil a zasmial sa. „No jasné, Jason. Všetci sme tu nespravodlivo! Ja som neutiekol šesťkrát z domu a tuto Piper neukradla BMW.“

Dievčina sa začervenala. „To auto som fakt neukradla, Leo!“

„Páni, celkom som zabudol, Piper. Ako si to vrela? Že si prehovorila toho dílera, aby ti ho požičal?“ Pozrel na Jasona so zdvihnutým obočím, akoby chcel povedať: *Ty by si jej to uveril?*

Leo vyzeral ako počerný Santov škriatok, mal kučeravé čierne vlasy, špicaté uši, príjemnú detskú tvár a šibalský úsmev, ktorý prezrádzal, že jeho nositeľovi neradno zverovať do rúk zápalky ani nič ostré. Dlhé šikovné prsty sa nezastavili ani na chvíľku – bubnovali o sedadlo, zastrkovali vlasy za uši, pohrávali sa s gombíkmi na vojenskej maskáčovej bunde. Ten chalan bol buď od prírody hyperaktívny, alebo sa tak napchal cukrom a kofeínom, že by to položilo aj bizóna.

„No nič,“ pokračoval Leo, „dúfam, že si si zobral svoj papier s úlohami, lebo ja som ho už dávno minul na guľky do fúkačky. Čo na mňa tak zízaš? Zas mi niekto niečo načarbal na ksicht?“

„Ja ťa nepoznám,“ priznal Jason.

Leo sa naňho zaškeril ako krokodíl. „Jasné, nie som tvoj najlepši kamoš, som jeho diabolský klon.“

„Leo Valdez!“ zreval tréner Hedge spredu. „Máš tam nejaký problém?“

Leo zažmurkal na Jasona. „Pozri.“ Obrátil sa dopredu. „Pre-

páčte, tréner! Zle vás tu počúť! Mohli by ste si zobrať megafón, prosím?“

Tréner Hedge zašomral, akoby sa potešil, že dostal príležitosť použiť megafón. Odopol si ho z opaska a spustil. Ale vyšli z neho zvuky ako spod masky Dartha Vadera. Študenti sa rozrehotali. Tréner to skúsil znovu a tentoraz megafón zaburácal: „Kravička robí múúúú!“

Žiaci nadšene zavýjali a tréner odhodil megafón. „Valdez!“

Piper potlačila smiech. „Božemôj, Leo, ako si to urobil?“

Leo povytiahol z rukáva malý skrutkovač. „Som macher.“

„Vážne, ľudia,“ ozval sa Jason. „Čo tu robím? Kam to ideme?“

Piper sa zamračila. „Žartuješ, Jason?!“

„Nie! Ja netuším...“

„Jasné, že si z nás robíš bláznov,“ ozval sa Leo. „Chce ma naštváť, kvôli tej holiacej pene na zákusku, čo?“

Jason naňho nechápavo hľadel.

„Nie, podľa mňa to myslíš vážne.“ Piper sa pokúsila znova ho chytiť za ruku, ale odtiahol ju.

„Mrzí ma to,“ vysvetľoval. „Ale nemôžem – nedokážem...“

„Tááák!“ zjačal tréner Hedge spredu. „Zadný rad sa dobrovoľne hlási na upratovanie po obede!“

Ostatní zajasali.

„To je ale prekvapenie,“ zašomral Leo.

No Piper upierala pohľad na Jasona, akoby sa nemohla rozhodnúť, či sa má uraziť, alebo trápiť. „Padol si na hlavu, alebo čo? Ty vážne nevieš, kto sme?“

Jason bezmocne pokrčil plecami. „Nielen to. Ja ani neviem, kto som ja sám.“

Autobus ich vysadil pred veľkým komplexom budov s červenou omietkou, ktorý vyzeral ako múzeum zasadené doprostred pustatiny. Jason si pomyslel, že to tak možno bude: Národné múzeum pustatiny.

Na púšti fúkal chladný vietor. Jason veľmi nevnímal, čo má na sebe, ale teplo v tom nebolo: rifle a tenisky, fialové tričko a tenká čierna vetrovka.

„Takže rýchlokurz na stratu pamäte,“ spustil Leo tónom, ktorý Jasonovi napovedal, že to veľmi ústretové nebude. „Študujeme v škole Wilderness,“ napísal Leo do vzduchu úvodzovky. „Čo znamená, že sme beznádejné prípady. Tvoja rodina alebo súd alebo bohvieкто sa rozhodol, že si problémové decko, a tak ťa poslali do tohto milého väzenia – sorry, internátnej školy – do zapadákov v Nevade, kde ťa naučia také kúsky, ako behať denne desať míľ medzi kaktusmi a plieť klobúky zo sedmokrások! A za zvláštnu odmenu chodievame na ‚výchovné‘ exkurzie s trénerom Hedgeom, ktorý udržiava poriadok bejzbalovou palicou. Už si spomínaš?“

„Nie,“ Jason sa s obavami rozliadol po ostatných študentoch. Bolo tu asi dvadsať chlapcov a desať dievčat a nikto nevyzeral ako ostrieľaný kriminálnik. Zaujímalo by ho, čo vyviedli, že ich poslali do školy pre delikventov. A najmä prečo patrí medzi nich.

Leo prevrátil oči. „Ty to chceš fakt dohrať až do konca, čo? Dobre, tak my traja sme sem nastúpili tento polrok. Držíme spolu. Urobíš vždy všetko, čo poviem, a dávaš mi z obeda zákusky a píšeš za mňa úlohy...“

„Leo!“ vyštekla Piper.

„No hej. Tak to posledné nie. Ale *vážne* sme kamaráti.

Teda vlastne Piper je niečo viac ako len kamarátka. Posledných pár týždňov...“

„Leo, prestaň!“ Piper očervenela. Aj Jason cítil, ako mu horia líca. Mal pocit, že by si určite pamätal, keby chodil s takou babou, ako je Piper.

„Stratil pamäť, to je jasné,“ uvažovala Piper. „Musíme to niekomu povedať.“

Leo sa zamračil. „Komu asi, trénerovi? Ten by tomu dal.“

Tréner stál pred skupinou študentov, pokrikoval rozkazy a pískal na píšťalku, aby svojich zverencov udržal v rade. Neprestajne sa však obzeral na Jasona a zazeral.

„Leo, Jason potrebuje pomoc,“ naliehala Piper. „Má otras mozgu alebo...“

„Hej, Piper.“ Jeden z ďalších chalanov sa odlepil od skupiny, ktorá zamierila do múzea, a pridala sa k nim. Vopchal sa medzi Jasona a Piper a zvalil Lea na zem. „S tou spodinou sa nebav. Si vo dvojici so mnou, pamätáš?“

Ten chalan bol opálený, mal tmavé vlasy, účes ako Superman a úsmev taký žiarivý, že by mal na krku nosiť výstrahu: NEDÍVAŤ SA PRIAMO NA ZUBY! NEBEZPEČENSTVO TRVALEJ STRATY ZRAKU! Mal na sebe mikinu tímu Dallaských kovbojov, rifle a vysoké kovbojské čížmy a usmieval sa, akoby bol požehnaním pre každú neplnoletú delikventku. Jason ho začal okamžite nenávidieť.

„Zmizni, Dylan,“ zavrčala Piper. „Ja som neprosila o to, aby som mohla pracovať s tebou.“

„Ale choď! Dnes máš šťastný deň!“ Dylan sa do nej zavesil a ťahal ju k vchodu do múzea. Piper na nich cez plece vyslala zúfalý pohľad a v očiach mala napísané *Pomoc!*

Leo vstal a oprášil sa. „Neznášam toho kreténa.“ Ponúkol Jasonovi zo žartu rameno, akoby aj oni mali vojsť dovnútra spoločne. „Som Dylan. Som taký božský, že by som chcel chodiť sám so sebou, ale neviem ako! Nechceš so mnou chodiť aspoň ty? Máš z pekla šťastie!“

„Leo,“ pokrútil hlavou Jason, „ty si magor.“

„Hej, to vravíš často,“ uškrnul sa Leo. „Ale ak si na mňa nespomínaš, môžem aspoň zopakovať všetky staré vtipy. Poďme!“

Jason si pomyslel, že ak toto je jeho najlepšie kamarát, musel mať dosť zúfalý život. Ale aj tak sa vybral za Leom do múzea.

Prechádzali budovou, tu a tam sa zastavovali a tréner Hedge prednášal do megafónu, v ktorom znel striedavo ako sithský lord alebo trúsil múdrosti typu: „Prasiatko robí kroch, kroch.“

Leo vyťahoval z vreciek vojenskej bundy matice, skrutky a čistiace drôtky k fajkám a montoval ich dokopy, akoby si musel stále niečím zamestnávať ruky.

Jason bol priveľmi rozčúlený na to, aby si všimol exponáty, ale videl, že sa týkajú Grand Canyonu a kmeňa Hualapájov, ktorému múzeum patrilo.

Zopár dievčat stále pokukovalo po Piper a Dylanovi a chichúňalo sa. Jason usúdil, že je to zrejme populárna časť triedy. Baby mali na sebe rifle a ružové tričká a takú vrstvu líčidiel, že by to stačilo na omietnutie kúpeľne.

Jedna z nich povedala: „Počúvaj, Piper, tu to vedie ten tvoj kmeň? Pustia ťa dovnútra zadarmo, keď im predvedieš dažďový tanček?“

Ostatné dievčatá sa rozosmiali. Dokonca aj jej takzvaný

partner Dylan ledva potlačil úsmev. Piper mala ruky ukryté v rukávoch bundy, ale Jason tušil, že pod nimi zatína päste.

„Môj otec je Čerokéz,“ vyhlásila, „nie Hualapáj. Ale ty by si potrebovala ešte pár mozgových buniek navyše, aby si rozpoznala rozdiel, Isabel.“

Isabel sa tvárila prekvapene a vyvalila oči, takže vyzerala ako sova, ktorá práve vyfárila z bane. „Á, sorry! Takže z toho kmeňa bola tvoja *mama*? Hej, tak to bude. Ty svoju mamu vlastne ani nepoznáš.“

Piper na ňu skočila, ale skôr ako mohlo dôjsť k bitke, tréner Hedge vyštekol: „Ticho tam vzadu! Správajte sa slušne, lebo vytiahnem palicu!“

Skupina sa odšuchtala k ďalšiemu exponátu, no dievčatám to nestačilo.

„Je to fajn, dostať sa zase do rezervácie, čo?“ spýtalo sa jedno sladko.

„Otecko nasávač asi nemohol makať,“ poľutovalo ju ďalšie, „preto je z nej zlodejka.“

Piper si ich nevšímala, ale Jason by ich najradšej zmlátil. Síce si na nič nespomínal, ale vedel, že takých ľudí neznáša.

Leo ho chytil za ruku. „Piánko. Piper nemá rada, keď sa za ňu bijeme. A navyše, keby sa tie baby dozvedeli, ako je to s jej otcom, hneď by sa jej klaňali a jačali by: „Nie sme tá hodné!“

„Prečo? Čo je s jej otcom?“

Leo sa neveriacky zasmial. „Vážne si z nás nestrielaš? Ty si nepamätáš, že otec tvojho dievčaťa...“

„Pozri, veľmi rád by som si to pamätal, ale nespomínam si ani *na ňu*, nieto ešte na jej otca.“

Leo zahvízdal. „Páni, keď sa vrátíme, *fakt* sa musíme porozprávať.“

Dostali sa na koniec haly k preskleným dverám na terasu.

„Tak, holúbkovia moji,“ spustil tréner Hedge, „teraz uvidíte Grand Canyon. Pokúste sa ho nezničiť. Ten mostík má uniesť sedemdesiat tryskáčov, takže vy, mušie váhy, sa nemáte čoho báť. Keď to pôjde, neráňte sa strkať dolu. Mal by som s tým potom veľa papierovačiek.“

Hedge otvoril dvere a všetci sa vyhrnuli von. Rozprestieral sa pred nimi Grand Canyon v celej svojej kráse. Cez okraj priepasti sa ťahal vyhládkový presklený mostík v tvare podkovy, takže bolo vidieť priamo dole.

„Človeče,“ žasol Leo, „to je teda sila!“

Jason mu musel dať za pravdu. Napriek strate pamäti a pocitu, že tam nepatrí, naňho výhľad urobil dojem.

Kaňon bol väčší a širší, ako sa javí na fotografiách. Stáli tak vysoko, že im vtáci krúžili pod nohami. O stopäťdesiat metrov nižšie sa na dne kaňonu kľukatila rieka. Kým boli vnútri, nakopila sa na oblohe hradba búrkových oblakov a vysielala na útesy tiene ako zúrivé tváre. Kam Jason dovidel, zarezávali sa do púšte červené a sivé rokliny, akoby tam vyvádzal nejaký šialený boh s nožom.

Jasona prenikavo zaboľelo za očami. *Šialení bohovia...* Ako mu to zišlo na um? Videlo sa mu, že sa dotkol niečoho dôležitého – niečoho, o čom by mal vedieť. A okrem toho sa ho zmocnil neklamný pocit, že mu hrozí nebezpečenstvo.

„Nie je ti nič?“ premeral si ho Leo. „Nechystáš sa hodiť dolu tyčku, však nie? Pretože to by som ľutoval, že som si nevzal foťák.“

Jason sa chytil zábradlia. Triasol sa a potil, ale s výškou to nemalo nič spoločné. Zažmurkal a bolesť za očami odznela.

„To nič,“ dostal zo seba. „Iba ma zabořela hlava.“

Zhora zadunel hrom. Studený vietor ho skoro zvalil na zem.

„Toto nemôže byť normálne.“ Leo zažmurkal na oblaky. „Tá búrka sa drží priamo nad nami, pritom všade navôkol je jasno. Záhada, čo?“

Jason pozrel hore a videl, že Leo má pravdu. Temný kruh oblakov sa zastavil rovno nad mostíkom, ale zvyšok oblohy všade dookola bol dokonale jasný. Jason mal z toho veľmi nepríjemný pocit.

„Tak, holúbkovia moji!“ zvolal tréner Hedge. Zamračil sa na búrku, akoby ho tiež trápila.

„Možno to tu budeme musieť skratiť, takže do práce! A pamätajte si, že odpovedáme celou vetou!“

Hrom zadunel a Jasona zase rozbolela hlava. Netušil, čo robí, ale siahol do vrečka riflí a vytiahol mincu – zlaté koliesko veľkosti poldolára. No hrubšie a nie také pravidelné. Na jednej strane bol vyrazený obrázok vojnovnej sekery, na druhej tvár nejakého chlapíka ovenčená vavrínmi. Stálo tam čosi ako IVLIVS.

„Páni, to je zlato?“ zaujímal sa o mincu Leo. „To si mi nikdy neukázal!“

Jason mincu ukryl a uvažoval o tom, ako sa k nej dostal a prečo má tušenie, že ju čoskoro bude potrebovať.

„Nič to nie je,“ pokrčil plecami. „Iba minca.“

Aj Leo pokrčil plecami. Možno aj myšlienky mu museli v kuse pracovať ako ruky. „Pod,“ povedal mu. „Ideme plúť cez zábradlie.“

S pracovným listom sa veľmi nenamáhali. Jasona príliš rozptyľovala tá búrka a jeho zmiešané pocity. A navyše vôbec netušil, ako má „uviesť tri názvy sedimentárnych vrstiev, ktoré vidíte pred sebou“ alebo „opísať dva príklady erózie“.

Leo mu v tom nepomohol. Mal čo robiť s výrobou vrtuľníka z čističov fajky.

„Skúška.“ Vypustil ho. Jason čakal, že sa zrúti, ale listy vrtule z drôtikov sa normálne otáčali. Maličká helikoptéra doletela až do polovice kaňonu, kým stratila rýchlosť a zrútila sa do prázdna.

„Ako si to urobil?“ žasol Jason.

Leo pokrčil plecami. „Keby som mal ešte zopár gumičiek, to by si zízal.“

„My sme naozaj kamoši?“ spýtal sa Jason.

„Pokiaľ viem, tak áno.“

„Vážne? Kedy sme sa prvý raz stretli? O čom sme sa rozprávali?“

„To bolo...“ Leo sa zamyslel. „Presne si to nepamätám. Vieš, mne diagnostikovali hyperaktivitu a poruchu pozornosti, ty kokso. Nečakaj, že budem všetko nosiť v hlave.“

„Ale ja si na teba *vôbec* nepamätám. Nepamätám sa na nikoho odtiaľto. Čo ak...“

„Čo ak máš pravdu a všetci ostatní sa mýlia?“ zišlo na um Leovi. „Akože si sa tu ráno jednoducho objavil a my všetci si pamätáme bohviečo?“

Nejaký tichý hlások v Jasonovej hlave poznamenal: *Presne to si myslím.*

Znelo to však šialene. Všetci ho tu brali ako samozrejmosť. Všetci sa správali, akoby patrili do triedy – až na trénera.

„Zober ten pracovný list.“ Jason podal papier Leovi. „Hneď som naspät.“

Kým stihol Leo niečo namietnuť, Jason vykročil po mostíku dopredu. Ich skupina ho mala sama pre seba. Možno bolo na turistov ešte priskoro alebo ich odradilo to čudné počasie. Študenti zo školy Wilderness sa vo dvojiciach rozptýlili na mostíku. Väčšina vtipkovala alebo sa medzi sebou rozprávali. Niektorí hádzali dolu mince. Asi o pätnásť metrov ďalej sa Piper pokúšala vyplniť papier s úlohami, ale ten trápny Dylan jej nedal pokoj. Chytil ju okolo pliec a blýskal na ňu tým svojím oslnivým úsmevom. Odstrkovala ho, a keď zbadala Jasona, venovala mu pohľad typu *Zaškerť, prosím ťa, toho debila*.

Jason jej naznačil, aby počkala. Podišiel k trénerovi Hedgeovi, ktorý sa opieral o bejzbalovú palicu a skúmal búrkové mračná.

„To si urobil ty?“ spýtal sa ho Hedge.

Jason o krok cúvol. „Čo som mal urobiť?“ Zdalo sa mu, že sa ho tréner spýtal, či on vyvolal tú búрку.

Hedge z neho nespúšťal zrak a prenikavé očka sa mu leskli pod čapicou. „Nejeduj ma, chlapče. Čo tu robíš a prečo mi kazíš prácu?“

„Chcete povedať... že ma *nepoznáte*?“ vyhrkol Jason. „Nepatrím medzi vašich študentov?“

Hedge si odfrkol. „Predtým som ťa v živote nevidel.“

Jasonovi tak odľahlo, že by sa hneď rozplakal. Aspoňže sa nezbláznil. *Vážne* sa ocitol na nesprávnom mieste. „Pozrite sa, pane, neviem, ako som sa sem dostal. Jednoducho som sa zobudil v školskom autobuse. Viem len jedno, že sem nepatrím.“

„To si pochopil správne.“ Hedge stíšil svoj chriplavý hlas do šepotu, akoby Jasonovi zveroval tajomstvo. „Vieš to dobre

s hmlou, človeče, keď si všetkých ľudí tu presvedčil, že tá poznajú. Ibaže mňa neoklameš. Cítim netvorov už pár dní. Vedel som, že tu máme votrelca. Ale ty nevyzeráš na netvora, skôr na polokrvného. Tak čo – kto si a odkiaľ si prišiel?“

Jason nerozumel väčšine z toho, čo tréner povedal, ale rozhodol sa odpovedať úprimne. „Neviem, kto som. Nemám nijaké spomienky. Musíte mi pomôcť.“

Tréner si prezeral Jasonovu tvár, akoby sa mu pokúšal prečítať myšlienky.

„To ma podrž,“ zašomral potom. „Hovoríš pravdu.“

„Samozrejme! A čo znamená všetko to s netvormi a polokrvnými? To sú nejaké kódy, alebo čo?“

Hedge prižmúril oči. V kútiku duše Jason zauvažoval, či ten chlapík nie je iba šialenec. No čosi mu našepkávalo, že to tak nie je.

„Pozri, chlapče,“ vzdychol si Hedge, „neviem, kto si. Viem iba, čo si, a to znamená problém. Teraz už vás musím chrániť troch namiesto dvoch. Ty si tá špeciálna zásielka? Tak to je?“

„O čom to hovoríte?“

Hedge sa zadíval na oblohu. Oblaky hustli a tmavli, viseli priamo nad mostíkom.

„Dnes ráno,“ vyhlásil Hedge, „som dostal správu z tábora. Sprievodný tím je na ceste. Vraj prídu vyzdvihnúť špeciálnu zásielku, ale nič viac mi nepovedali. Fajn, pomyslel som si. Tí dvaja, čo ich strážim, sú dosť silní, starší ako väčšina. Na sto percent viem, že ich niekto sleduje. Vycítim v skupine netvora. Asi preto ich chcú z tábora odrazu tak rýchlo vyzdvihnúť. A potom sa tu z ničoho nič objavíš ty. Takže ty si tá špeciálna zásielka?“

Jasona zbolelo za očami viac ako predtým. *Polokrvný. Tábor. Netvory*. Ešte vždy netušil, o čom to Hedge rozpráva, ale z tých slov sa mu skoro zavaril mozog – akoby sa usiloval zistiť informáciu, ktorá tam mala byť, ale nebola.

Zapotácal sa a tréner Hedge ho zachytil. Na takého malého chlapíka mal dlane ako ocelové kliešte.

„Tak počkať, holúbok. Tvrdiš, že si nič nepamätáš, čo? Fajn. Tak si ťa postrážim, kým dorazí ten tím. Nechám to na riaditeľa, nech si to zistí sám.“

„Na akého riaditeľa?“ spýtal sa Jason. „A aký tábor?“

„Drž sa. Posily tu budú čoskoro. Dúfajme, že sa nič nestane, kým...“

Nad hlavami sa im zablýskalo. Zdvihol sa silný vietor. Pracovné listy odleteli do Grand Canyonu a celý mostík sa otriasol. Žiaci jačali, tackali sa a chytali sa zábradlia.

„Žeby som to zakríkol?“ zamrmlal Hedge. Zaburácal do megafónu: „Všetci dovnútra! Kravička robí múúú! Preč z mostíka!“

„Vraveli ste predsa, že tá vec je bezpečná!“ skríkol Jason do vetra.

„Za normálnych okolností,“ potvrdil Hedge, „ale tie teraz nemáme. Rýchlo!“